

עַד מַתִּי?!!

כבר שנים רבות ידוע לכל יוצא ובא בשערי בית-הכנסת ובית-המדרש המרכזי דליובאוויטש שבליובאוויטש ("770") על קיומה של קבוצה המנסה להשליט את עצמה על פני כל באי המקום, ולנהלו על פי רעיונותיהם ו"השקפתם".

הדבר ניכר בפרטים רבים, החל מן הענין הנורא ביותר - שאין הם בוחלים בשום הזדמנות לשים את כבודו של כ"ק אדמו"ר ללעג וקלס בעיני כל רואה, רח"ל, תוך עשיית מעשי שיגעון שאין הדעת סובלתם, והפיכת הבית הגדול והקדוש לחוכא ואיטלולא.

הענין מתבטא בדברים נוספים: בכל רחבי בית הכנסת לא ניתן למצוא ספר אחד שיצא לאור ע"י הוצאת הספרים קה"ת (המוסד הקדוש שנוסד ע"י כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע ומינה לניהולו את כ"ק אדמו"ר) המופקדת על הוצאת ספרי חסידות חב"ד-ליובאוויטש, ותחת זאת ניתן למצוא ספרים רבים היוצאים לאור ע"י זייפנים וגנבים למיניהם, שמשתמשים בשם "קה"ת" ובסמלה בגניבה ובמרמה - היפך דין תורה, היפך רצונו הק' של הרבי, ולהבדיל - גם היפך חוקי המדינה.

מלבד זאת, הרי שאישים מסויימים הם בבחינת מוקצה מחמת מיאוס עבור חברי קבוצה זו - ולו בשל העובדה שהרבי סמך על אישים אלו והפקיד בידם את הנהלת המוסדות המרכזיים דליובאוויטש (אגודת חסידי חב"ד העולמית, מרכז לעניני חינוך ומחנה ישראל). רק יעיז מאן דהוא מן העומדים והקשורים בהנהלת מוסדות אלו להיכנס לבית הכנסת - ומיד גברי אלימי מן הקבוצה הנ"ל ישתמשו בשיטותיהם הידועות על מנת לסלקו (וכבר הי' מעשה, שנכנס מזכירו של הרבי - הר' חיים יהודא שי' קרינסקי - להתפלל ב770, ולא עבר זמן רב עד שהללו השליכו לעברו מספסלי בית המדרש, ובנס הצליח להימלט מפגיעתם הרעה).

הדבר לא תם בכך, ופעמים שמפנים הם את אלימותם כלפי בחורים צעירים ותמימים, שכל חטאם הי' שעמדו במקום הלא-נכון והפריעו לשליטה של הקבוצה ב770, או שח"ו החזיקו ספר מההוצאה הלא נכונה, וכהנה רבות.

אך בשבוע האחרון נפל דבר. אחרי שנחשף דבר המנהרה שחפרו הללו תחת חלק משטחה של עזרת הנשים (מרחוב קינגסטון), בצעד חסר אחריות לחלוטין - שלפי קביעת מחלקת הבניינים של עיריית נ.י. עלול לסכן את שלימות הבניינים במקום - הגיעה משאית בטון על מנת למלאותה ולמנוע את הסכנה הברורה שנוצרה.

חברי הקבוצה לא היו יכולים להסכים לגניזת הפרוייקט שעליו עמלו בסתר זמן רב כ"כ, ולסתימת הגולל על תכניתם הפרועה "להרחיב את 770" בדרכים מסוכנות ובלתי אחראיות - כחלק מהשתלטותם הפראית במשך זמן רב על 770.

מבלי לחשוב פעמיים - ניפצו הללו את צינורות הבטון של המשאית, על מנת למנוע את מילוי המנהרה והבטחת שלימות בית הכנסת.

וכיון שנכנסה בהם רוח זו, וחששו שתיכף יונף הכורת על מחשבתם - לא היו יכולים לעצור בעד עצמם מלמלא את משאלתם הפראית. באלימות ברוטאלית ונבזית, תוך פריקת כל עול - שברו והרסו את כותל בית חיינו הגובל במנהרה הנ"ל.

הנוכחים ב770 לא האמינו למראה עיניהם: קבוצת גברי אלימי מנתצים ומחריבים קיר מקירות בית חיינו, בית הכנסת ובית המדרש של נשיא הדור -קבל עם ועדה!. נסיונות המחאה נגדם לא צלחו, ועד מהרה הגיעה תגבורת משטרתית (לשוטרים שכבר נכחו במקום), כשלאחר מאבק נעצרו כל הפורעים ונלקחו למעצר.

המעשה גונה מקיר לקיר, אך נסיונות רבים נעשים על מנת לטייח את משמעותו הכוללת ולהתנער מלקיחת אחריות עליו - הן מצד הפורעים גופא, המנסים להציג זאת כהרחבה רשמית בהסכמת כל מוסדות ליובאוויטש, והן מצד ראשי ומנחילי "השקפה" זו, המתחילים להבין מעט מזעיר להיכן דרך ה"חינוך" שלהם במשך שנים הובילה.

בשורות הבאות נעשה ניסיון פעוט לעשות סדר בדברים, ולצד הבהרת חומרת הדבר - יש לתת את הדעת גם על השורש הרקוב של תופעה אלימה זו, ויש לחזור ולהדגיש אשר בנקיטת צעדים נגד הפורעים הנ"ל בלבד - לא די; על ידי זה לא תמוגר התופעה כלל וכלל, כל עוד "השקפתם" ודרכם ממשיכה, ולאורה (ונכון יותר יהי' לומר: לחשכה) "מתחנכים" צעירים נוספים המחכים ליום בו יהיו הם ממשיכי הדרך ונושאי הדגל.

*

א. חילול ה' שבדבר

עוד לפני שניגשים לביאור חומרת המעשה מצד גודל מעלת בית רבינו שבבבל, אשר הוא בית הכנסת ובית המדרש של נשיא הדור - יש להתעכב על נקודה נוספת, שלכאורה ברורה היא מאלי', וכל בר בי רב דחד יומא צריך הי' לעמוד עלי' לבדו.

כנראה במוחש ומובן בפשטות, ענין כזה של שבירה והריסת בניין מרכזי - תוך כדי מלחמה והיאבקות עם המשטרה וכו' - מתפרסם במהירות הכי גדולה בקרב אחב"י וגם בקרב אינם יהודים, בפרט בהיותנו בתקופה בה כל שביב מידע עובר מקצה העולם ועד קצהו בלא מאמץ ובקלות מרובה, ועינינו הרואות איך שכבר אלפים ורבבות נחשפו למעשה הנ"ל, שהתפרסם גם בעיתונות הלא יהודית בצורה רחבה.

ומזעזעת המחשבה על חילול ה' הנורא שע"ז, כאשר אלפי בני-נח רואים כיצד מתנהגים ה"יהודים האורתודוקסיים", המייצגים את אלקי ישראל - באלימות ומלחמה וכו' כאחרוני פורעי החוק רח"ל (ועוד, שרבבות ואלפים מאחינו בני ישראל רואים ונחשפים למראות הנ"ל, ומתחלל שם ליובאוויטש (והעומד בראשה, רח"ל!), ואחרית דבר מי ישורנה (ובפשטות - הרי גם זה היפך ענין בית רבינו שבבבל, שענינו הוא גם לקרוא אל כל העמים ע"י ההשתדלות בהפצת הלימוד והקיום במצוות שנצטוו בני נח כו' (ראה קונטרס "בית רבינו שבבבל" הע' 112)).

על ענינים כגון זה כבר הזהירו גדולי רבותינו במשך הדורות, ואמרו שהעושים כן "הם בכלל מחללי השם, שגורמים שיאמרו העכו"ם אין תורה לישראל" (סמ"ג לאוין, ב), וכן "יאמרו ראו מה עשה הקב"ה שבחר לחלקו גנבים ורמאים וכו' (סמ"ג עשין, עד) ועוד הזהירו שתהיה הנהגת ישראל באופן שלא יעוררו לעז בין הגויים, "פן יתחלל שם שמים ותורת ישראל תתבזה על ידו" (ספר היראה לרבינו יונה ס"י קלט), וידועים דברי המהר"ל (נתיבות עולם, נתיב יראת ה' פ"ד) "כי שמו על ידי ישראל מקודש, והפך זה גם כן כי שמו ח"ו מחולל כאשר ישראל אינם נוהגים כראוי" (ויש להעיר ג"כ מדברי רבינו המאירי על ענין חילול ה', שחמור במאד מכיון שהחוטא בענין זה עושה כן "מצד פירוק עול ובזותו התורה ובמצותיה וכפירתו בידיעת השי"ת ובהשגחתו" (ראה מדרש שמואל על אבות פ"ד מ"ד)).

זאת ועוד: מצינו שחילול כבוד ישראל בעיני הגויים כמוהו כחילול שם שמים: הלכה פסוקה היא (רמב"ם הל' מתנות עניים פ"ח ה"ט, טושו"ע יו"ד רנד, א) שאין לוקחים צדקה מן הגויים "משום דאיכא חילול השם דמבזי נפשיה בפרהסיא" (ש"ך יו"ד שם ס"ק א) - והרי שחילול כבוד ישראל בעיני הגויים הוא חילול השם (ולמעשה גם מתהילים עט ט"י וברד"ק שם).

והפליגו במאוד בחומרת עוון חילול השם, כדאיתא בירושלמי (נדרים פ"ג ה"ט) - "אמר רבי יודה בר פזי חילול השם קשה מכולם, הדא הוא דכתיב ואתם בית ישראל כה אמר ה' אלקי ישראל איש גילוליו לכו עבדו ואת שם קדשי לא תחללו וגו'" (וראה ג"כ ברמב"ם הלכות שבועות פי"ב ה"ב).

פשוט וברור, אשר אפילו פושעים ופורעים צריכים היו להבין כיצד הענין יתפרסם ויעורר הד רחב כ"כ - ויגרום לחילול ה' איום ונורא, שהרי דבר זה מובן בשכל הכי פשוט (ואין זו אלא הוכחה לכך שהסדר אצלם אינו כפי שצ"ל אצל בני אדם - ש"מעלת האדם הוא בבחי' השכל והוא שיהיו המדות ע"פ השכל... וגם לאחר שכבר נולדו המדות יאיר בהם אור השכל שפועל הביטל בהמדות עצמן בכדי שלא יהי' מהם יניקת החיצונים כו"ו" (ראה סה"מ תר"ס ע' ח ואילך).

ב. "בית הכנסת וביהמ"ד ובית מעשים טובים דכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו"

על מעלתו של "בית-הכנסת ובית-המדרש המרכזי דליובאוויטש שבליובאוויטש ("770")" ידוע ומפורסם - זהו "בית רבינו שבבבל", ביתו של נשיא הדור (כמבואר בארוכה בקונטרס "בית רבינו שבבבל" ס"ה ואילך). זהו בית "שהוא ה"בית חיינו" דכל בני הנמצאים במקום זה וכל בני בכל הדור כולו, שכן "הנשיא הוא הכל", ממנו נמשכת השפעת החיות לכל הדור כולו בכל קצוי תבל, ובמילא מובן שביהמ"ד ובית מעשים - טובים שלו הוא "בית חיינו", ובפרט ע"י השפעתו מתורת חיים ומצוות (שעליהן נאמרו "וחי בהם"), ש"הם חיינו ואורך ימינו", ובמקום זה צריכים להראות דוגמא חי' לבני בכל קצוי תבל ולכל העולם כולו - כיצד מתנהגים לפי הוראות נשיא דורנו (שיחת ש"פ יתרו ה'תשנ"ב - בסופה).

ועד כדי כך, ש"הכתלים וקורות הבית, שבו התפלל ולמד ועסק בעניניו וקיבל אנשים ל"יחידות" בהתייחדו עם בחינת היחידה שלהם, הרי בודאי שקורות בית זה - "האבן זיך אנגעזאפט" ("נעשו ספוגים") בכל הענינים הקשורים עם מהותו של הרבי!..." (משיחת י"ב תמוז ה'שי"ת - תו"מ ח"א ע' 139).

ובאריכות נתבאר בדבריו הק' של הרבי איך שנצחיותו של הנשיא היא בנוגע למקום הגשמי שבו פעל וכו', כי קדושת הצדיק חודרת בכל עניניו - גם במקום שהשתמש בו לצרכי עבודתו, ועד כדי כך שבאופן נצחי נשאר קדושת המקום וכו' בדיוק כהזמן שהצדיק השתמש בהם בפועל (וקיום נצחי זה הוא באותה הדרגא של קיום נצחי דכלים של עשר ספירות דאצילות וכו') (לקוטי שיחות חל"ב ע' 24 ואילך).

ואכן, במשך שנים רבות לא הי' איש אשר ההין להרים ידו או רגלו כאשר הי' חשש קל ביותר שמא הדברים עומדים בניגוד לרצונו של "בעל הבית הזה".

אמנם - מאז ומתמיד היו כאלו שהנהגתם היתה היפך הסדר ד"האלקים עשה את האדם ישר", וכנודע שהיו כמה אשר נהגו היפך הרצון עוד בשנים כתיקונם (ועד שהתבטא הרבי אשר מפני מעשיהם הי' צריך לכאורה לצאת מהתועדות, ואחד הטעמים לכך שאינו יוצא הוא כיון שבכל אופן הדבר לא יעזור (ראה בכ"ז בפרטיות ביומן "פאקס א שיחה" מש"פ נח תשנ"ב)), אך בכללות יראו מלתת דרור ליצריהם ורצונותיהם.

אלא שכעבור זמן נתגבר העלם וחושך הגלות - וסרה היראה מליבם ומליבות דומיהם, והחלו לנהוג כפי רצונם, בדיבורים והנהגה אשר עלי' התבטא הרבי בצורה חריפה פעמים רבות באומרו שהיא מזיקה וכו' וכו'.

וכל זה התחיל עם "השקפתם" המעוותת מימים ימימה - שאף שהרבי אומר כך וכך, ולא מסכים שינהגו וידברו באופן כזה, מכ"מ הרי תפקידם שלהם הוא כן לנהוג באופן זה, וע"י שילחצו ויחתמו ויצעקו וכו' וכו' יצליחו הם "לשכנע" את הרבי לקבל את הדבר - ותצלינה האוזניים משמוע דברים כאלו.

מאז יום ג' בתמוז, אשר בו נתגבר ההסתר ביותר, הגבירו אנשים אלו את הנהגתם זו, ולא ארכו הימים עד שגם מנעו מאלו שהרבי מינה לקחת חלק בעניני בית הכנסת ובית המדרש (ה"ה ועד אגו"ח, מרכז לעניני חינוך וכו') להשתתף ולדאוג שתהא ההנהגה במקום כראוי לו (וכמענה הרבי לתכניות הבני של 770, שצ"ל בהשתתפות מוסדות הנ"ל וכו').

וכל זה בא כהמשך ל"השקפתם" והנהגתם הנ"ל, שאף שהרבי אמר כו"כ, ומינה את פלוני בן פלוני וכו' להתעסק בענין זה וזה - הרי מאחר ובעיניהם הדבר סותר ומפריע להנהגתם כפי רצונם הם - עליהם לבטל את כל זה, וללחום נגד דברי ורצון הרבי, היל"ת.

אט אט נתדרדר המצב, ובמקום שיהא בית קדוש זה מתאים לאופן בו צריך להיות "בית רבינו", אשר המתבוננים על ההנהגה בו רואים כיצד נוהגים עפ"י הוראות נשיא הדור - נעשה למקום אשר בו מפרסמים ומכריזים וכו' ענינים הפכיים לגמרי, עד למעשי אלימות וסכנת נפשות, ובימים האחרונים - ממשיכי דרכם וכו' הגיעו עד כדי ניתוץ ושבירת אבני בית חיינו !

והגע עצמך : אם בכל בית כנסת ובית מדרש מעשים שכאלו מופרכים לחלוטין, שהרי כל בית כנסת נקרא מקדש (כדאי' בזהר ח"ג קכו, א), והאריכו באחרונים (הובאו בשד"ח כללים מערכת הבי"ת סוף כלל מג וכלל מד) לבאר דברי הזהר שמצוות עשה של בנין מקדש כוללת גם מצות בנין בית הכנסת, ועד ש"אסור לנתוץ דבר מבית הכנסת כי היכי דתניא בספרי מנין לנתוץ אבן מן ההיכל

וכו' שהוא בלא תעשה כו' ושמעת מינה דילפינן בית הכנסת ממקדש" (מהרי"ק בסוף שרש קסא (ובדפוס ווארשא הוא בסי' קנט), וראה בכ"ז באריכות בלקו"ש חל"ו ע' 126 ואילך), ויש שסוברים אשר הושוו בתי כנסיות להקדש וכו' מדברי תורה (ספר יראים סי' קד וסי' תט, וכ"מ מדברי הרמב"ם במנין המצוות שבראש ס' היד ל"ת ס"ה)

- הרי הדברים קל וחומר, שעל אחת כמה וכמה כן הוא בבית רבינו שבבבל, "שנסע מקדש וישב שם", שבו עיקר השראת וגילוי השכינה (כמבואר בתחילת קונטרס "בית רבינו שבבבל").

וחומרה יתירה יש בדברים, שכן בהתנהגות זו (אשר עושים עצמם כבעה"ב על בית רבינו) ה"ה כמכריזים ואומרים שח"ו "אין בעל הבית לבירה זו"!

ג. שורש פורה ראש ולענה

אין כאן המקום לעמוד על השתלשלותם של דברים לפרטי פרטים, אך זאת יש לומר:

אחר שארכו הימים - הנה הנהגתם של בעלי שיטה הנ"ל ו"חינוכם" את תלמידיהם והמקבלים מהם (היינו, ההתנגדות להוראות מפורשות וברורות של הרבי בשם השיטה המעוותת שהם אווזים בה) הביאה לפירות באושים יותר מן המקור שממנו צמחו.

אט אט הלכה פראותם ואלימותם וגדלה, עד אשר כבר נפרדו וגדלו בפני עצמם, והמשיכו במעשיהם בהוספה רבה (שאליבא דאמת היא חסרון שאין כמוהו) - כשכל הדרך מנחה אותם אותו קו מחשבה שהנחילום רבותיהם מייסדי השיטה, ובהוספה רבה משלהם - בהמצאות שונות ומשונות אשר לא יעלו על הדעת.

אותם פירות "מפוארים" לא שקטו ולא נחו, ובכל עת מצוא השתדלו להוכיח את נאמנותם לשיטה הקדושה, תוך כדי השתמשות באלימות וגרימת סכנת נפשות לכל מי שאינו הולך בדרכם וח"ו מעז להפריע ל"סדריהם".

"הצלחתם" הרבה מובנת גם מניסיונות ההתנערות של ראשוני מנחילי השיטה (שלאחר מאורע חמור כ"כ בשבירת כתלי בית רבינו מיהרו להבהיר שאין להם חלק ושייכות עם ה"קיצוניים" כלל וכלל), הנבהלים לנוכח מעשי ידיהם, ולנוכח אותם פרחים רעים וצמחי מרורות אשר יצאו מבין ידיהם ומתוך דרכם. ופשוט - כנ"ל - שכל זה בא כהמשך אחד לאותו "חינוך" קלוקל שקיבלו אותם "פרחים" וקודמיהם ממנחילי הדרך.

(ובדרך אגב, בהבנה פשוטה מובן איך שכללות הענין וההנהגה הנ"ל היא סתירה מוחלטת להכרזתם, דבריהם ו"השקפתם" - ש"חי וקיים בגוף גשמי" וכו' וכו' (ואכמ"ל בדבר זה עצמו) - שהרי אם היו מאמינים בזה באמת - פשוט שלא היו מעיזים את פניהם עד כדי כך להמרות את פי קדשו בצורה בוטה כ"כ וללחום נגד מוסדותיו והאנשים שמינה לנהלם - כ"ווילדע מענטשן" של ממש (ראה שיחת ש"פ תצוה ה'שי"ת, תו"מ ח"א ע' 18א)).

הדברים יובהרו בכל לשון: כל צורת "חינוך" זו - שממנה צמחו וצומחים אותם עשבי מרורות - אין לה מקום כלל וכלל בכרם חב"ד, ועל כל אלו שנהגו ו"חינכו" בדרך זו עד עתה (והתיימרו לעשות זאת בשם ליובאוויטש - בשעה שכל מעשיהם היו מנגדים לליובאוויטש ודרכה) מוטל החיוב לחדול מדרך קלוקלת זו, ולעשות הכל על מנת לתקן את התוצאות ממנה - ועכ"פ מכאן ולהבא.

ברור ומובן לכל אחד שהמצב לא יכול להיותר באופן זה, ועל כל מי שבכוחו ויכולתו לעשות איזה דבר לשינוי המצב הנורא - מוטלת החובה לעשות כן, ולא להשתמט מהחוב הגדול.

תופעה פסולה הנ"ל והשורש שממנה היא נובעת צריכים להיעקר, באופן ד"יתמו חטאים (ולא חוטאים) - שיכלה יצר הרע" (ראה ברכות י, א וברש"י ד"ה חטאים כתיב), כך שלעולם לא יעלה על לב לנהוג באופן שאינו תואם לד' אמותיו של נשיא הדור (שבזה נכללים גם כל המעשים הנ"ל דביזוי כבוד הרבי, השחתת ספרי קה"ת, איום על אנשי מוסדות ליובאוויטש - וכו'), ועל כל מי שביכולתו לעשות ולו מעט עבור הענין - מוטלת חובה לטכס עצה כיצד לפעול בזה באופן שיתוקן הדבר בשלימות (ולא להסתפק רק בדיבורים לבד, כ"א "טאפארו דא פלאחו" ("הגרזן על העץ"), שייצא מכ"ז הנהגה בפועל ממש).

ואחרי ירידה גדולה כ"כ - בוודאי שסוף כל סוף יהי' "יתרון האור מן החושך" (הקשור עם) "יתרון החכמה מן הסכלות", ותמורת החשך והסכלות שעד עתה - יהי' אור וחכמה גדולים ביותר (וכידוע המבואר בזה בחסידות, שמיתוסף יתרון באור מן החושך עצמו, שהוא נהפך לאור, ומעלה גדולה בזה דווקא (ראה בכ"ז ספר הערכים - חב"ד כרך ב' ע' תקפא-פב. וש"נ),

ובמהרה יתגלה וירד מן השמים מקדש העתיד - ויתגלה תחילה ב"בית רבינו שבבבל", ומשם יחזור לירושלים וכו' (ראה קונטרס "בית רבינו שבבבל" ס"ד), ביחד עם כל בני שבכל קצוי תבל, ונהרו אליו כל הגוים וכו', תיכף ומיד ממש.